

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Факультет романської філології і перекладу

Кафедра романських мов

Курсова робота з філології

**на тему: « СЕМАНТИКО-МОРФОЛОГІЧНА АДАПТАЦІЯ ЗАПОЗИЧЕНЬ
ФРАНЦУЗЬКОГО СЛЕНГУ (НА МАТЕРІАЛІ МОЛОДІЖНОГО СЕРІАЛУ
PLAN COEUR) »**

Допущено до захисту
« ___ » _____ 20__ року

Студента групи МЛф08-20
факультету романської філології
і перекладу
денної форми навчання,
освітньо-професійної програми
Французька мова і література, друга
іноземна мова, переклад
за спеціальністю 035 Філологія
Дефлер Аліни Віталіївни

Завідувач кафедри
романських мов

_____ **В. О. Рубан**
(підпис) (ніб)

Науковий керівник:
Кандидат філологічних наук, доцент
Дяченко Наталія Леонідівна
(науковий ступінь, вчене звання, ПІБ)

Чотирибальна шкала _____
Кількість балів _____
Оцінка ЄКТС _____

КИЇВ – 2023

Анотація

Курсову роботу присвячено дослідженню семантичних та морфологічних адаптацій запозиченої до французького сленгу лексики.

Оскільки певні зовнішні та внутрішні фактори щодня впливають на соціокультурний аспект життя людини, вони стають причетні до постійних змін у лексичному складі французької мови. Сленг, як мовне явище особливо не обмежене офіційними нормами, найбільш схильне до таких змін. Загалом, інтегруючи лексичну одиницю, мова здатна змінити її вигляд чи звучання, аби підлаштувати під власні правила. Запозичення до сленгу французької мови також можуть зазнавати таких змін. Семантичне значення адаптованих слів може змінитися в той чи інший бік, залежно від потреби, яка спровокувала це запозичення. Морфологічний склад інтегрованої лексеми, крім того, здатний у певний спосіб трансформуватися, підлаштовуючись під правила французької мови, що сприяє кращій асиміляції у соціокультурному середовищі.

Ключові слова: запозичення, сленг, семантична адаптація, семантичне значення, морфологічна адаптація, морфемний склад.

ЗМІСТ

ВСТУП	5
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ЗАПОЗИЧЕНЬ У ФРАНУЗЬКОМУ СЛЕНГУ	7
1.1 Запозичення як один з позамовних способів збагачення словникового складу мови	7
1.1.1 Проблеми дефініції терміну « запозичення ».....	7
1.1.2 Загальні класифікації запозичень.....	9
1.2 Чинники запозичень та їх роль у формуванні мовної ідентичності	12
1.3 Етапи адаптації запозичень. Морфологічна асиміляція	14
1.4 Сленг як спосіб соціально-культурної ідентифікації певної групи населення.....	16
1.4.1 Історія розвитку французького сленгу.	17
1.4.2 Поняття « сленг », його особливості, функції та види.....	19
1.4.3 Стан сленгу на сучасному етапі його розвитку	22
Висновки до розділу 1	24
РОЗДІЛ 2. СЕМАНТИКО-МОРФОЛОГІЧНІ АДАПТАЦІЇ ЗАПОЗИЧЕНЬ ФРАНЦУЗЬКОГО СЛЕНГУ (НА МАТЕРІАЛІ СЕРІАЛУ PLAN COEUR)	25
2.1 Адаптація запозичень у французькому сленгу	25
2.1.1 Семантична адаптація.....	25
2.1.2 Запозичення французького сленгу, що зазнали семантичної адаптації.....	25
2.1.3 Морфологічна адаптація	32
2.1.4 Морфологічно асимільовані запозичення французького сленгу.	32
2.1.5 Запозичення французького сленгу, що зберегли своє початкове значення та форму.....	35

Висновки до розділу 2	37
ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ	39
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	41
СПИСОК ДОВІДКОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	44
СПИСОК ДЖЕРЕЛ ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ	45

ВСТУП

Актуальність обраної теми обумовлюється неперервним розвитком та постійними змінами лексичного складу французької мови, адже ця складова завжди була найчутливішою до будь-яких внутрішніх чи зовнішніх змін, а отже має відповідати всім потребам носіїв мови. Серед усіх мовних явищ запозичення посідає особливе місце, оскільки матеріал для них надходить з іншої мовної системи. Крім того, процес інтеграції нової лексики займає особливе місце у лінгвістичних дослідженнях, оскільки є явищем, притаманним мовам, тому що переважна більшість мов розвивається не в закритому середовищі, несприйнятливому до будь-якого зовнішнього впливу, а навпаки, в екосистемі, одним з компонентів якої вони є. Актуальність даної теми дослідження підсилює надшвидкий технічний прогрес, коли засоби комунікації уможливають глобальні обміни, коли кожна людина майже миттєво, за допомогою електронних засобів зв'язку, отримує мовні повідомлення майже з будь-якого іншого регіону світу, іншими мовами, і може піддаватися їхньому впливові. Таким чином, сленг, як явище не регламентоване літературними нормами, підкорене епосі технічного прогресу більше, ніж будь-яка інша складова частина французького словника.

Мета роботи полягає у дослідженні особливостей явищ запозичення та сленгу, визначенні етапів адаптації запозиченої лексики до мови-реципієнта, аналізі семантичних та морфологічних асиміляцій запозичень, що пристосовуються до французьких мовних норм.

Аби досягнути поставленої мети, необхідно виконати такі **завдання**:

- висвітлити проблему визначення терміну « запозичення », вивести загальні класифікації запозичень та схарактеризувати основні чинники;
- визначити етапи адаптації запозиченої лексики у мову-реципієнта;
- встановити дефініцію терміна « сленг », його особливості, види та функції;

- висвітлити історію розвитку французького сленгу та його стан на сучасному етапі;
- виявити найхарактерніші семантичні та морфологічні адаптації інтегрованої до французького сленгу лексики.

Об'єктом дослідження виступають лексичні запозичення з англійської, італійської та іспанської мов до французького сленгу.

Предметом дослідження є характерні семантичні та морфологічні адаптації у процесі інтеграції лексики до французького сленгу.

Матеріалом для дослідження слугували 1 та 2 сезони французького молодіжного комедійного серіалу «*Plan Coeur*» (2018–2019 роки).

Під час проведення даного дослідження було застосовано такі **методи**, як *метод спостереження* за трансформаціями значення та морфемного складу іншомовної лексики французького сленгу; *метод систематизації*, за допомогою якого було виведено загальні класифікації запозичень, схарактеризовано основні чинники цього явища, встановлено види та функції сленгу; *метод семантико-морфологічного аналізу*, який дав змогу виявити основні аспекти семантичних та морфологічних адаптацій, що характеризують явище запозичення у французький сленг.

Практичне значення дослідження полягає у формуванні конкретних та найбільш значущих трансформацій семантичного значення та морфологічної структури лексеми, що може бути використано як теоретичний матеріал основних тенденцій семантико-морфологічних змін запозиченого сленгу французької мови.

Курсова робота складається з двох розділів, висновків до кожного з розділів, загальних висновків та списку використаних джерел. Загальна кількість сторінок становить тридцять шість.

РОЗДІЛ 1.
ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ЗАПОЗИЧЕНЬ У
ФРАНУЗЬКОМУ СЛЕНГУ

1.1 Запозичення як один з позамовних способів збагачення
словникового складу мови

Основними та найрозповсюдженішими джерелами збагачення словникового складу будь-якої мови є її внутрішні ресурси, тобто внутрішньомовні способи такі як деривація, усічення, словоскладання тощо. Проте мова здатна поповнюватись не лише за рахунок власних ресурсів, а й за допомогою лінгвістичних надбань інших мов.

Зміни у будь-якій сфері життя людини можуть призвести до виникнення нових явищ, що потребують свого найменування. У такий спосіб, технічна, культурна або наукова еволюція виступають головними чинниками утворення нових понять та, як наслідок, нових слів, а в майбутньому і їх розповсюдження. Торговельна, економічна, політична чи культурна взаємодія між представниками різних народів та найчастіше різних мов пояснює існування також позамовного способу розширення словникового складу мови. Запозичення, очевидно, належать до останнього шляху мовного збагачення.

Слід зазначити, що процес запозичення відбувається майже в усіх прошарках мови: запозичення фонетичних, лексичних чи морфологічних елементів, граматичних, синтаксичних конструкцій. Однак зазвичай йдеться саме про лексичні запозичення, оскільки лексичний прошарок будь-якої мови є найчутливішим до всіх змін у суспільстві.

1.1.1 Проблеми дефініції терміну « запозичення ». Поняття « запозичення » є неоднозначним на дефінітивному рівні, і ця неоднозначність пояснюється тим, що запозичення є предметом великої кількості досліджень. Коли ми говоримо про запозичення, зазвичай маємо на увазі слово або вираз, який мовець або спільнота запозичує з іншої мови. Однак Ж. Дюбуа мав дещо ширше уявлення та розуміння цього терміну:

« Лінгвістичне запозичення відбувається тоді, коли мова А використовує і в кінцевому підсумку інтегрує лінгвістичну одиницю або особливість, яка раніше існувала в мові Б і якою мова А не володіла; запозичена одиниця або особливість сама по собі називається запозиченням. Запозичення є найважливішим соціолінгвістичним явищем у всіх мовних контактах, тобто загалом там, де є індивід, здатний повністю або частково користуватися двома різними мовами. Вона обов'язково пов'язана з престижем, яким користується мова або люди, які нею розмовляють (покращення), або з презирством, яким користується та чи інша мова (приниження) » [26, р. 15–16].

Енциклопедія української мови, наприклад, дефініціює « запозичення » вужчими іншомовними елементами, які можна інтегрувати у мову. Таким чином, за визначенням О. Ткаченка, запозичення – це « звук, морфема, слово або його окреме значення, фразеологізм або синтаксична конструкція, перенесені з однієї мови в іншу, а також сам процес перенесення » [23, р. 194].

У свою чергу, сучасні словники французької мови в більшості випадків визначають « запозичення » лише як процес, а не результат та спрямовують це явище лише на лексичну складову мови. Таким чином, французький словник Larousse подає наступне визначення для поняття «запозичення» (« emprunt »): « Processus par lequel une langue s'incorpore un élément significatif (généralement un mot) d'une autre langue » [29] (процес, за допомогою якого одна мова має в собі значущий елемент (зазвичай слово) з іншої мови) (тут і далі переклад наш – А. Д.).

Le Robert, наприклад, має досить схожу дефініцію запозичень, а саме « Processus par lequel une langue accueille directement un élément d'une autre langue ; élément (mot, tour) ainsi incorporé » [30] (процес, за допомогою якого мова безпосередньо приймає елемент з іншої мови; елемент (слово, зворот), який таким чином інкорпорується).

Проте варіанти на позначення цього явища не обмежуються лише терміном « запозичення ». Адже не менш розповсюдженим є також назва « іншомовний елемент ». Однак Л. Смирнова зазначає, що такий варіант для позначення процесу

запозичення не є доцільним, оскільки було б логічніше використовувати цю назву при етимологічних дослідженнях, а не при процесі запозичення і тим паче його результаті [20, р. 267].

Крім того, слід згадати ще один погляд на проблему найменування процесу запозичення та визначення цього терміну. А. Тібо, французький викладач Сорбонни, впевнений, що й назва « запозичення » є не зовсім коректною, адже не відображає повністю значення. Таким чином, Тібо пропонує замінити цей термін на більш слушні, на його думку, імітація або адаптація [12, р. 19].

1.1.2 Загальні класифікації запозичень. Зробити одну загальну класифікацію запозичень в будь-якій мові майже не можливо, адже таке явище як запозичення може і повинно бути вивченим з абсолютно різних боків його існування та функціонування. Таким чином, іншомовні елементи можуть класифікуватися за шляхом самого процесу запозичення, за ступенем адаптації запозиченого елемента, за самим елементом, що запозичено у мовну систему тощо. Найлегше розглядати ці класифікації детальніше за градацією від загальних до конкретних. Отже, перша типологія запозичень, яку запропоновано розглянути, така:

- прямі запозичення;
- опосередковані запозичення [9].

Класифікація, наведена вище, базується на структуруванні іншомовних елементів за шляхом, який вони подолали, аби потрапити в мову-реципієнта. Отже, прямими запозиченнями називають ті конструкції, які були взяті безпосередньо з мови-донора. Тоді опосередковані запозичення – це елементи, що потрапили до мови-реципієнта, подолавши довгий шлях через мови-посередники [там само].

Наступна класифікація, запропонована в одному з досліджень, сформована на ступені асимільованості запозиченого елемента до мови-реципієнта. За нею запозичення можуть бути поділені на:

- інтактні;
- адаптовані [6].

У такий спосіб, інтактними називають ті запозичення, які жодним чином не були змінені мовою, що їх приймає. Тобто в іншомовному елементі повністю збереглись форма, семантика та фонетична особливість. На противагу цьому виду, під адаптованими запозиченнями мають на увазі ті, що у той чи інший спосіб зазнали асимілятивних процесів, підлаштовуючись під мову-реципієнта. Однак слід зазначити, що така класифікація має варіацію назв видів запозичених елементів, як, наприклад, повні та неповні запозичення. Не зважаючи на те, що подану вище типологію віднесено до загальних у теоретичному вивченні іншомовних елементів, її також можна віднести до суто лексичних запозичень [там само].

Найрозповсюдженіша класифікація запозичень за типом елемента, що було взято з іноземної мови, охоплює:

- фонетичні запозичення;
- лексичні запозичення;
- граматичні запозичення [там само].

Запозичення фонетичних елементів охоплює прийняття мовою-реципієнтом будь-яких фонетичних об'єктів вивчення від мелодики мови до певних звуків. Зі свого боку лексичні запозичення сфокусовані на прийнятті іншомовних лексем для позначення певного слова чи навпаки лише значення лексеми. Також при лексичних запозиченнях можливе прийняття мовою-реципієнтом цілих словосполучень чи фразеологічних конструкцій. Останній вид запозичень з наведеної вище класифікації є вкрай рідкісним, адже його мета полягає у запозиченні певних граматичних елементів чи структур у мову, яка вже має власну граматичну систему. Проте найчастіше мова-реципієнт готова прийняти самостійні граматичні елементи, що є невіддільною частиною семантичного та граматичного аспекту висловлювання, наприклад, сполучники чи частки [там само].

У свою чергу лексичні запозичення також можуть мати безліч різних класифікацій за історичною ознакою, за мовою-джерелом [17, р. 73], за

структурними ознаками запозиченої лексеми [5, р. 10] тощо. Таким чином, спочатку слід розглянути типологію, що охоплює:

- матеріальне (лексичне) запозичення тобто лексема, яка була прийнята мовою-реципієнтом, зберігаючи структурну форму і семантику;
- калькування – « поморфемний переклад іншомовного слова » [9].

Крім того, існує також, як підвид калькування, напівкалька, тобто процес запозичення, під час якого частина запозичуваної лексеми калькується, а інша – зберігає структурну форму мови-джерела.

Наступна класифікація побудована за особливістю семантичного запозичення:

- семантичні запозичення, тобто прийняття мовою-реципієнтом відповідного змісту запозичуваного слова без самої форми лексеми. У таких випадках певна лексема власного мовного словника набуває нового значення.
- словотвірні запозичення – процес запозичення, коли морфемі інших мов слугують « будівельним матеріалом » для позначення свого нового змісту [там само].

До того ж лексичні запозичення можуть класифікуватися за типом значення, що його позначає запозичуване слово:

- конотативні запозичення;
- денотативні запозичення [15].

Перший тип запозичень стосується реалій повсякдення, побуту, соціального життя. В той самий час денотативними запозиченнями називають той прошарок лексики, що належить до технічної еволюції та новостворених об'єктів.

Отже, аналізуючи вищенаведені класифікації, можна зрозуміти, що типологізація запозичень залежить головним чином від того, які критерії для групування були обрані найголовнішими.

1.2 Чинники запозичень та їх роль у формуванні мовної ідентичності

Процес запозичення лексичних одиниць у будь-якій мові завжди є своєрідним, тому вивченню іншомовних лексем безпосередньо зазвичай передують дослідження багатьох аспектів, що створювали передумови засвоєнню слова мовою-реципієнтом. Загалом, перед вивченням конкретних випадків запозичень, мовознавці спираються на декілька виняткових моментів, на які варто насамперед звернути увагу [17]. По-перше, мовні та позамовні чинники створюють певну специфіку запозиченої лексики, адже ступінь її засвоєння мовою, що приймає, різниться від випадку до випадку. По-друге, слід зважати на час/епоху, коли відбулося запозичення, адже тоді з'являється ще більше аспектів для дослідження: сфера та види запозичуваної лексики, джерела запозичення тощо. По-третє, в будь-якому випадку необхідно звертати увагу також і на шлях запозиченої іноземної лексики (прямий чи опосередкований, в усному чи письмовому форматі) [там само].

Важливим аспектом вивчення запозичень також можна виділити причини, які сформували необхідність перейняти ту чи іншу лексику з іноземної мови. Таким чином, виокремлюють внутрішньомовні та позамовні чинники. Перші на пряму залежать від процесів, що відбуваються всередині мови-реципієнта, другі – від соціальних факторів життя та розвитку людства (політична й економічна ситуація, історичні та соціокультурні події) [16, 17, 18, 22].

До внутрішньомовних причин запозичення іноземної лексики було віднесено такі:

- відсутність у мові-реципієнті лексичної форми на позначення певного змісту (слова-неологізми, іноземні реалії);
- необхідність заміни складних чи довгих зворотів однією лексичною одиницею;
- запобігання випадкам полісемії або омонімії;

- потреба у найменуванні специфічних понять, для яких мова-реципієнт не має відповідної лексичної одиниці;
- комунікативна значущість позначуваного змісту;
- задоволення стилістичних потреб носія мови [там само].

Роль позамовних причин запозичення іншомовної лексики вважати менш значною, на відміну від внутрішньомовних, є вкрай неправильно. Адже мова як спосіб комунікації та мова як об'єкт вивчення не можуть існувати без людей у суспільстві, а це, так чи інакше, впливає на стан самої мови. Отже, головними позамовними чинниками запозичення вважаються:

- історична взаємодія між відповідними мовами;
- вагомість мови-донора на політичній міжнародній арені;
- володіння відповідною іноземною мовою як носія мови-реципієнта, так і мови-джерела;
- розповсюдженість та престижність мови, з якої відбувається запозичення;
- розвиненість країни мови-донора у конкретних сферах життя та функціонування людини;
- економічні й соціокультурні рухи у мові-реципієнті [14, 16, 17, 18].

Як вже було зазначено вище, шляхи запозичення іншомовних лексичних одиниць (усний та письмовий) є важливим аспектом у вивченні загалом самого процесу запозичення. При усному потраплянні лексики у мову-реципієнта, ймовірніше, не буде чіткої орфографічної форми позначуваного поняття, але залишиться фонетична структура, яка також може бути різною. Таке явище пояснюється відмінним слуховим сприйняттям кожного носія мови запозичуваної лексичної одиниці та важкості виділення конкретних правил у вимові слів іноземного походження. Водночас письмові запозичення передають у мову, що приймає, одразу і зміст, й орфографічну форму іноземного слова. Таким чином, свого часу, у французьку мову, наприклад, було запозичено неабиякий пласт лексики з різноманітних сфер життя людини.

Наприклад, у сфері ведення бізнесу французька мова, в більшості випадків, керувалася лінгвістичними надбаннями англійської, в результаті запозичавши такі слова, як *le marketing, le coaching, le business plan, le networking, la start-up* тощо. Своєю чергою іспанська мова стала одною з ключових мов-донорів у запозиченнях з галузі гастрономії, наприклад, *le burrito, la paella, la tortilla, le guacamole, les tacos*. Німецька мова збагатила словник французької найменуваннями елементів одягу: *le pull-over, le blouson, le bonnet, le pantalon, la parka* тощо.

Таким чином, мова-реципієнт не лише приймає у свою лексичну систему реалії життя інших народів, ознайомлюючи своїх носіїв з повсякденням інших культур. Крім того, мова, що приймає запозичення, урізноманітнює та поповнює власний словник.

1.3 Етапи адаптації запозичень. Морфологічна асиміляція

Відмінність мовних систем різних іноземних мов (фонетична структура слова, його графічний вигляд та складники) обумовлюють неабиякі труднощі при запозиченні будь-якої лексики. Оскільки інтегрована лексична одиниця, перед тим, як бути прийнятою у мову-реципієнта, певним чином адаптується відповідно до правил функціонування відповідної мови, всі або деякі із зазначених вище аспектів змінюються. Не звертаючи уваги на те, що в більшості мов світу морфологічна будова слів є ідентичною (префікс, корінь, суфікс, закінчення), їх вигляд, значення та навіть вимова є різними. Крім того, правила застосування цих елементів і способи словотворення також дещо різняться. Таким чином, необхідним, у процесі дослідження запозичень, виступає питання їх освоєння на тлі мовного функціонала відповідної мови.

Передусім потрібно розібратись в етапах, що проходить запозичена лексика у процесі її становлення частиною словникового складу мови-реципієнта. Тому серед багатьох лінгвістів [1, 7] ця тема була розвинена у напрямку лише трьох основних стадій адаптації іншомовних лексичних одиниць від мови-джерела до

мови, що приймає. Проте дослідниця І. О. Коробова у своїй дисертаційній роботі таких виділила чотири.

У такий спосіб, першим етапом вона визначає входження іншомовного слова у мову-реципієнта. Він характеризується пристосуванням до графічної системи мови, тобто відтворенням цієї одиниці відповідною алфавітною системою письма. Однак вже така адаптація є ще неукоріненою та досить варіативною. Використання « щойно » запозиченої лексики у текстах часто супроводжується поясненням поряд у круглих дужках. До того ж, оскільки мова запозичує певну одиницю для власних потреб, найчастіше приймається і її семантичне значення, але відтінки значення цього елемента упускаються, тим самим створюючи дещо розмите поняття. Також оформлюються деякі граматичні аспекти та усуваються очевидні елементи мови-джерела [7].

Другий етап (етап адаптації) обумовлюється повним пристосуванням запозичення до алфавітної системи мови, що приймає; відбувається акомодация слова до фонетичних, орфографічних та орфоепічних норм відповідної мови, однак фіксації у словниках ще не спостерігається. Семантичне значення слова стає абсолютно зрозумілим, реалізується утворення синтаксичних зв'язків та дериваційні процеси із запозичуваним словом [там само].

Наступний етап був названий етапом укорінення. У першу чергу, він полягає, у фіксації запозиченої одиниці словниками мови-реципієнта. Крім того, стабілізується процес наголошення та укорінюється відповідність до орфографічних та орфоепічних норм мови. Проте деякі інші фонетичні аспекти адаптації досі знаходяться в процесі прийняття. На етапі укорінення також можлива зміна значення запозичуваного слова відповідно до потреб носіїв мови (розширення, звуження значення), але не виключено, що семантичну складову можуть і зберегти. Морфологічний аспект вже не має в собі очевидних ознак іноземної лексики. Вдале завершення третього етапу адаптації зазвичай спостерігається активним використанням певної одиниці носіями мови [там само].

Останній етап освоєння передбачає активне словотворення, утворення на основі запозичуваних елементів слів-гібридів. Окрім того, такі лексеми ще

можуть набувати нових значень та брати участь у створенні фразеологізмів та ідіом. Для деяких з них характерне часте використання у будь-якій сфері життя людини в усній чи письмовій формі [там само].

Необхідно зазначити, що запозичена одиниця не завжди проходить всі ці етапи, пропускаючи деякі або ж адаптує кожен з аспектів вищезазначених етапів. Ці стадії пристосування лише змальовують повну картину процесу, проте спостерігаючи наразі за словником будь-якої мови, можна помітити лексику, яка залишила собі елементи рідної мови.

Щодо морфологічної адаптації інтегрованої чужоземної одиниці у мову-реципієнта, існує також декілька характерних рис саме для запозичень у французьку мову. Таким чином було виокремлено заміну морфологічних складових лексеми притаманнішим мові, що приймає. Наприклад, додавання характерних закінчень до дієслів або до іменників, які здатні формувати як жіночий, так і чоловічий рід, надання категорії роду запозиченим іменникам тощо [8].

З наведених вище прикладів зрозуміло, що французька мова, як і будь-яка інша, інтегруючи чужоземну лексику до словникового складу намагається її підпорядкувати своїм нормам та правилам, аби полегшити носіям її використання.

1.4 Сленг як спосіб соціально-культурної ідентифікації певної групи населення

Мова, як один з основних засобів комунікації, є дуже гнучкою та динамічною. Наймінливішим її компонентом виявляється лексика, що складає як письмову мову, так і розмовну. Оскільки мова, закріплюючи своє існування, має відповідати на потреби її споживачів, починає своє функціонування і розвиток словниковий склад молодіжного розмовного реєстру. Як і у випадку запозичень, на формування сленгу будь-якої мови впливають зовнішні процеси (взаємодія

держав на певних рівнях, історичні умови) та внутрішні – соціальні потреби носіїв у певному середовищі.

Найрозповсюдженішим джерелом збагачення молодіжного сленгу є запозичення та неологізми, які інтегрують в мову-реципієнта, зважаючи на популярність та впливовість мови-джерела на світовій арені.

Слід зазначити, що наразі вживання сленгу не обмежене лише родинно-побутовими ситуаціями, адже його також часто використовують у будь-яких засобах масової інформації. Така інтеграція молодіжної лексики у мову ЗМІ пояснюється бажанням останніх наблизитися до цільової аудиторії та привернути ще більшу увагу сучасного суспільства.

Перш за все, характер сленгу залежить від національності, професії, захоплень та соціального статусу людей-споживачів. Проте цей вид розмовної мови у будь-якому випадку виявиться експресивнішим за стандартну мову.

1.4.1 Історія розвитку французького сленгу. Французький соціальний діалект має досить довгу історію, тому найперший вияв специфічної розмовної мови датується ще XII століттям. Саме у цей час у французькій мові вперше було зафіксовано такий термін як « jargon » [4]. Вважається, що таке найменування є похідним від лексеми « garg », яка на той час мала значення пташиного співу чи певних звуків, які можна почути від деяких тварин [2]. Таким чином термін « jargon » вживався у значенні незрозумілої мови або ж « пташиної мови ».

Крім того, на початок XIII століття у Франції припадає поява ще одного соціального діалекту « argot » [4]. Заведено вважати, що це явище стало наслідком створення феодальних міст на півночі Франції, у результаті чого, там проживали люди з кардинально різними поглядами на життя, які опановували безліч різноманітних ремесел. Однак слід зауважити, що цей соціальний діалект отримав таку назву набагато пізніше, а точніше вже у XVII столітті. Так вітчизняний лінгвіст А. Білас стверджує, що сам термін « argot » вперше з'являється у 1628 році у праці О. Шеро « Le Jargon de l'argot reformé » [там само]. Проте у той час слово « argot » мало дещо інший сенс, а саме вживалось на позначення банди

паризьких злодіїв. Але вже згодом, цим терміном почали найменувати й мову, яку вони використовували [2].

XIV–XV століття відзначаються періодом інтенсивного розвитку французького арго. Це час Столітньої війни та, як наслідок, економічної, а потім і соціальної кризи, коли « колишні » ремісники та селянство, які жебракують створювали злочинні угруповання, що сприяло ширшому використанню соціального діалекту.

Вивчення соціального аспекту мовної системи, можна сказати, було започатковане саме французькими лінгвістами та неабияким вкладом французької соціологічної школи [4]. Наприклад, важливою на той час роботою про найперше визначення меж соціальних діалектів французької мови й аргументування такого поділу є дослідження « Мова і революція » П. Лафарга [там само]. Загалом поглиблення у вивчення арго та жаргону було введено Фр. Мішелем, який використав основи порівняльної лінгвістики для подальшого дослідження соціальних діалектів [там само]. Крім того, до « Мови і революції » явище соціальної варіації мови вивчали О. Вітю, Л. Шен, М. Швоб та Ж. Гійесс [там само]. Вже на початку XX століття Л. Сенеаном, на основі здобутків своїх попередників, було детальніше вивчено арго XIX століття [там само].

Таким чином, дослідниками було виявлено, що французька мова фіксує найбільше застосування арго у галузях різноманітної професійної діяльності. У такому випадку, відповідна лексика позначала ті чи інші предмети, що використовувались певною професією. Як результат, арготизми були досить стабільними у використанні та вживались допоки існувала сфера їх застосування [2].

Напротывагу арготизмам, жаргонізмам згодом почали використовуватись у колі людей з високим соціальним статусом, які намагались слідувати певній « моді ». Однак, у такому випадку, лексика жаргону не мала жодних практичних завдань. До того ж існували професійні жаргонізмам, метою яких було відокремлення певного прошарку суспільства від інших. Ще однією ціллю

вживання такої лексики було засекречення професійної інформації. Для таких цілей звичним було використання іншомовних елементів, тому жаргони цього типу не використовували словникову базу рідної мови. Вищенаведені функції професійних жаргонізмів відокремлюють їх від професійного аргю, яке загалом не мало ніяких функцій, крім номінативної [там само].

На основі взаємодії аргю, жаргону та звичайного французького просторіччя виникло явище сленгу, як специфічного лексичного прошарку мови [там само]. Таким чином, можна підсумувати, що сленг першочергово був злочинною лексикою, яка згодом поширилась за межі кримінальних угруповань. Подальший розвиток сленгу вже мало пов'язаний із суто професійним використанням чи тим паче злочинним. Сленг став способом урізноманітнити розмовну мову та використовувався у живому спілкуванні.

1.4.2 Поняття « сленг », його особливості, функції та види. Розмитість поняття « сленг » та недостатня кількість досліджень цього явища призводить до того, що визначити одне загальноприйняте визначення цього терміну майже неможливо. Саме тому варіативність тлумачення молодіжного сленгу відображає як думку узагальнену, так і конкретнішу. Таким чином, сленг можуть визначати як « набір слів або нових значень наявних слів, що вживаються в різних групах » [10, р. 84]. Наступне визначення вже точніше відображає суть поняття та характеризує його з різних боків: « сленг – це сукупність слів і виразів, що вживаються представниками певних груп, професій і т. п. і складають шар розмовної лексики, що не відповідає нормам літературної мови » [там само]. Також існує думка, що молодіжний сленг є « мовною грою, що допомагає особистості заявити про себе у власному мікросоціумі та водночас відокремитись разом з ним від решти суспільства » [25, р. 78]. У такий спосіб, « сленг » визначається як стиль мови, керуючись яким споживач асоціює себе з відповідною субкультурою. Підсумовуючи, молодіжним сленгом можна назвати явище або ж стиль спілкування, який містить в собі відповідну експресивно забарвлену лексику, що залежить від приналежності споживача до певної соціальної групи населення.

Сленг, як і більшість мовних явищ, також має види та підвиди, що складають його класифікацію, яка наразі є розповсюдженим дискусійним питанням серед дослідників [11]. Р. Чепмен, наприклад, американський дослідник, створив свою класифікацію сленгу, яка має такий вигляд:

- первинний сленг (лексика, що широко використовується у певній субкультурі та є природною для її членів);
- вторинний сленг (загально розповсюджений сленг, що не має приналежності до будь-якої соціальної групи людей і що використовується для вираження свого ставлення до співрозмовника) [там само].

Проте, поширенішою є класифікація, за якою існує загальний та спеціальний сленг:

- загальний сленг – нелітературна форма розмовної мови, яка використовує загальноживану експресивну лексику або фразеологію та має відповідники у мові за літературними нормами;
- спеціальний сленг – словниковий склад мови людей певної професійної діяльності чи класової приналежності, який може бути незрозумілим пересічній людині [там само].

Оскільки така класифікація поєднує в собі види сленгу, що знаходяться на тонкій межі розуміння та відрізнити один тип від іншого буває важко, вважається за необхідне навести кілька відмінних рис загального сленгу:

- загальний сленг є загальновідомим та в деякому плані побутовим, через що значення цієї специфічної лексики можуть бути зрозумілими будь-кому.
- основним сенсом загального сленгу є експресивне вираження ставлення мовця до співрозмовника чи певної ситуації, що переносить номінативну функцію на другий план. Разом з тим, спеціальний сленг не завжди спрямований на емоційне вираження думки мовцем за допомогою

відповідної лексики, тому в більшості випадків номінативна функція домінує.

- хоча сленг загалом як і будь-яка лексика може зникнути з ужитку через деякі чинники, загальний сленг є стійкішим за спеціальний, тому що може функціонувати в мові більший період часу.
- загальний сленг має безліч джерел збагачення, адже завжди відповідає потребам суспільства. Таким чином, його поповнення може відбуватись за рахунок жаргону, варваризмів та навіть професіоналізмів. В останньому випадку, таке запозичення відбувається через більшу розповсюдженість названого предмету або явища. Також можливий варіант перенесення самої лексеми зі спеціального сленгу у загальний без збереження її семантичного значення.
- загальний сленг протиставляється фамільярному стилю мови, однак диференціювання цих двох явищ не є очевидним.
- побутовий сленг може мати деякі морфологічні, фонетичні чи синтаксичні відмінності, що спрощує певною мірою процес його відрізнення від спеціального сленгу.
- функції у мові та причини виникнення загального сленгу також можуть дещо відрізнятися [там само].

На даному етапі стає необхідним також окреслити функції, що супроводжують сленг у процесі його використання. Таким чином, зазвичай виділяють три основних функції: когнітивну, номінативну та комунікативну [13]. Однак варто додати ще ряд специфічних функцій, які є найбільш характерними для явища молодіжного сленгу. Отже, до вищенаведених загальних також додається функція світоглядна, конспіративна, сигнальна, експресивна і функція мовної економії [там само].

Комунікативна функція полягає в передачі певної інформації від одного мовця до іншого, який у свою чергу має можливість цю інформацію сприймати та реагувати на неї.

Функція найменування характерна сленгу тоді, коли у мовців з'являється потреба у формуванні нової назви певному явищу чи предмету. Таким чином, це вторинне найменування буде абсолютним синонімом до лексеми, що позначає відповідне явище у літературній мові.

Пізнавальна функція сленгу, яка також є когнітивною, полягає в наданні додаткової інформації лексемі. У такий спосіб, явище мовою сленгу може характеризуватись не лише як предмет дійсності, а мати у своїй назві оцінку мовця.

Наступні три функції, а саме світоглядна, конспіративна і сигнальна, тісно поєднані між собою. Оскільки сленг зазвичай використовується у межах певної соціальної групи населення, споживачі цього явища діляться один з одним своїм ставленням до навколишнього світу. У свою чергу, лексика, яку вони використовують є незрозумілою для загалу, що сприяє надійнішому зберіганню інформації в межах конкретної групи людей. Проте, таким чином відбувається сигналізація для оточення про приналежність цієї групи до відповідної субкультури.

Функція мовної економії реалізується через особливості сленгу як явища, адже вище вже зазначалось, що таке явище може мати фонетичні, морфологічні та синтаксичні деформації, що відрізняються від літературної мови. Тому сленгу як писемному, так й усному характерне випускання деяких звуків або ж скорочення символів у слові задля економії часу на говоріння чи писання.

Остання експресивна функція тісно пов'язана з пізнавальною функцією, тому що також спрямована на надання емоційного забарвлення лексемі. Така прихована характеристика у слові може нести в собі позитивне ставлення до явища або ж навпаки негативне. Проте оцінювальна інформація вкладається лише в одне чи кілька слів.

1.4.3 Стан сленгу на сучасному етапі його розвитку. Наразі створення, функціонування та розповсюдження сленгу залежить не лише від його сприйняття мовцями, а також від способу, яким він буде « подорожувати » соціумом. Таким чином, сьогодні неабияку роль в існуванні молодіжних

соціолектів відіграють цифрові технології. Насправді з їх допомогою дізнаватись про нові мовні тенденції серед однодумців та розповідати про це іншим стало набагато простіше, ніж ще 20 років тому. Тому на сучасному етапі специфічна мова соціальних груп населення однієї країни може впливати на їх товаришів за кордоном.

Міграційні процеси, що відбуваються у всьому світі також мають певний вплив на формування словникового складу хоча б розмовної мови тієї чи іншої країни. Іммігрантська молодь тоді виявляється одним з джерел збагачення сленгу, а також його запозичення у рідну мову. Адже людина-іммігрант завжди привозить із собою частину своєї культури та мови.

Враховуючи такі обставини, можна помітити популяризацію сленгу та розширення галузей його використання. Знімаються вікові обмеження, табу та будь-які рамки для використання сленгової лексики. Таким чином, молодіжний соціолект можна почути у розмові молодих людей до старшого покоління, по телебаченню, у літературі й у піснях. Як наслідок, зникає конспірологічна функція сленгу через свою неактуальність на сучасному етапі його розвитку.

Також окремою характерною рисою сучасної молодіжної мови є розширення її тематичних полів. Одночасно, лексика виражає більше поле значень та явищ. Існує думка, що сленг сьогодення неодмінно згуртований навколо філософської течії про людину як центр Всесвіту та всіх подій, що тут трапляються [19].

Проте слід зазначити, що лексичні поля все ще визначаються темами актуальними і цікавими для відповідної соціальної групи населення, і подекуди зустрічаються поодинокі лексичні одиниці з менш цікавих тем. Водночас, експресивне забарвлення словникового складу перестає бути суто негативним, адже з'являється більше позитивних конотацій.

У сучасній молодіжній мові можна також спостерігати за поступовим зникненням у словниковому складі сленгу регіональних особливостей. Тобто соціолект певної групи населення, але різних територіальних розміщень стає одноріднішим за своєю будовою та характером [там само].

Завдяки технологічному прогресу широко розповсюдився письмовий сленг, який почав розвиватися за власними нормами та змінюватись відповідно до потреб користувачів. Таким чином, якщо при усному використанні сленгової лексики могла страждати форма слова, його вимова, то при письмовому можлива повна або часткова зміна знакового складу лексеми, її неправильне написання.

Висновки до розділу 1

Підсумовуючи, запозичення будь-яких елементів мови є одним з основних джерел поповнення мовного словника. Термін « запозичення » може визначатись як інтеграція певної частини мовної системи мови-донора у мову-реципієнта.

Типологічна класифікація запозичень залежить від багатьох факторів таких як спосіб, за допомогою якого елемент потрапив у мову-реципієнта; ступінь адаптованості цього елемента до мови; віднесення запозиченої частини до певної системи мови. Сам процес запозичення відбувається через потреби носіїв мови, які не можуть покрити внутрішні мовні ресурси. Таким чином, чинники запозичення іншомовних елементів бувають внутрішньомовні та позамовні. Аби пристосуватися й остаточно закріпитися в мові-реципієнті, запозичений елемент має подолати деякі етапи прийняття своєї форми, структури, семантичного значення та за необхідності зазнати певних змін.

Сленг як ще одне мовне явище є невід'ємною частиною побутового спілкування та характеризується експресивною забарвленістю лексики. Ще кілька століть тому у французькому соціумі виникли такі явища як жаргон та арго. Арготизми й жаргонізми спочатку були мовою злочинних угруповань або робочої частини населення. Згодом такі специфічні варіації мови почали поширюватись далеко за межі маленьких груп та стали надбанням загалу. У такий спосіб, поєднавши ці два явища з французьким просторіччям, виникає сленг.

На сучасному етапі розвитку деякі з вищенаведених функцій вже не є настільки актуальними, адже сленг активно використовується за межами субкультур та іноді не вимагає таємничості. У свою чергу такому швидкому його поширенню неабияк сприяє технічний прогрес людства.

РОЗДІЛ 2.

СЕМАНТИКО-МОРФОЛОГІЧНІ АДАПТАЦІЇ ЗАПОЗИЧЕНЬ ФРАНЦУЗЬКОГО СЛЕНГУ (НА МАТЕРІАЛІ СЕРІАЛУ PLAN COEUR)

2.1 Адаптація запозичень у французькому сленгу

Зіштовхуючись з мовою-реципієнтом лексема, як зазначалось вище, проходить певні етапи свого пристосування до системи відповідної мови. Існує ряд аспектів, які враховуються при аналізі ступеня адаптованості слова, а саме морфологічний, фонетичний, семантичний, графічний тощо.

2.1.1 Семантична адаптація запозичень є процесом, що залежить від контексту вживання, мовного середовища та інших факторів, і може відрізнятися в різних мовах та культурах. Однак, важливо знати, що запозичення можуть бути відмінними від оригінального значення, тому їх вживання повинно відбуватися з урахуванням прагматичних аспектів та відповідно до загальних правил, мови, що приймає.

Рівень семантичної асиміляції є одним з показників пристосованості іншомовної лексеми до усіх норм мови-реципієнта. Однак, запозичена лексична одиниця не завжди переносить своє значення або одне зі значень, так і навпаки, нерідко коли слово тягне за собою вже наявне у мові-донорі поняття. Лексика ніколи не запозичується у всьому своєму семантичному різноманітті. Спочатку, у мові-реципієнті може з'явитись лише одне поняття, а потім, за потреби, й інше. Крім того, лексична одиниця, повністю адаптувавшись до мови, здатна набувати нових значень, незалежних від початкового та будь-якого іншого її визначення у словниках мови-донора.

Зазвичай, у випадку заміни семантичного значення слова у процесі запозичення використовуються певні засоби, які визначають, у який бік відбулись перетворення.

2.1.2 Запозичення французького сленгу, що зазнали семантичної адаптації. Серед найрозповсюдженіших семантичних засобів трансформації значення, що сприяє творенню нових слів та грає важливу роль в

асиміляції запозиченої лексики до мови-реципієнта, а отже допомагає збагаченню словникового складу мови, виділяють метонімію та метафору, посилення та послаблення значення, звуження (тобто спеціалізація), розширення (тобто генералізація), деградацію та поліпшення.

Посилення і послаблення значення слова – це два кардинально різні засоби, суть яких полягає в присутності або відсутності експресивного забарвлення будь-якої лексеми. Послаблення має на меті наділити те чи інше слово емоційною конотацією, використовуючи засіб гіперболізації. Найчастіше, лексична одиниця з послабленим значенням нейтралізується, тобто втрачає експресивність. Посилення значення, навпаки, передбачає відповідне емоційне забарвлення для лексеми, яка з самого початку вважалась нейтральною. Такого ефекту зазвичай досягають, використовуючи літоту [21].

Метонімія – це заміна назви одного об'єкта іншим, що пов'язаний з першим відношенням близькості. У метонімії зв'язок між словами завжди є реальним і об'єктивним. Слід зазначити, що метонімічна назва предмета або явища відрізняється від того, що було позначено раніше відповідною лексемою. Таким чином, випадок коли частина приймається за ціле, або ж навпаки, цілком можна вважати ситуацією застосування метонімії. До того ж надзвичайно поширеним типом метонімії є перехід від абстрактного до конкретного значення [там само].

Напротивагу метафорична заміна значення будується за допомогою асоціативного ланцюжка і у такий спосіб, позначений предмет або явище набуває спільної властивості чи ознаки з предметом або явищем позначеним раніше [там само].

Функціонування семантичних засобів адаптації запозиченої лексики розширення та звуження значення полягає у градації від найменування конкретного до загального або навпаки. Таким чином, генералізацією є процес, коли значення, що стосується лише одного виду, стає спільним для всього відповідного роду. Таке явище часто супроводжується зростанням рівня абстракції значення [24, р. 38].

Наприклад, французький сленгізм « *un schlass* » у значенні ножа, зазвичай кишенькового або канцелярського, було запозичено з англійської мови. Точне походження залишається невідомим, проте заведено вважати, що запозичення відбулось від дієслова « *to slash* » або іменника « *slash* ». Словник англійської мови подає наступне визначення: « To cut with a sharp blade using a quick, strong movement » [27] (різати щось швидким сильним рухом, використовуючи гостре лезо). Або ж, якщо розглядати варіант запозичення від англійського іменника: « A long, deep cut » [ibid.] (довгий, глибокий поріз).

« *Tu te promènes toujours avec ton schlass? T'es un peu flipplant, mec* » [32, saison 2, épisode 2]. (*Ти завжди ходиш зі своїм **ножем**? Ти трохи моторошний, чувак*).

Наступним прикладом, що наочно показує такий спосіб семантичної адаптації запозиченої лексики, є французьке сленгове слово « *ghoster* », яке також належить до англіцизмів та походить від англійського « *to ghost* ».

« *Le mec me ghoste carrément* » [ibid., saison 1, épisode 3]. (*Цей тубік мене взагалі **ігнорить***).

« *Vous me ghostez?* » [ibid., saison 2, épisode 4]. (*Ви що, мене **ігнорите**?*).

На жаль, ця лексема ще не зафіксована французькими словниками, однак вже активно вживається у повсякденному спілкуванні молоді. Англійські ж словники подають наступне визначення:

« To end a relationship with someone suddenly by stopping all communication with them » [27] (несподівано розірвати стосунки з кимось, припинивши будь-яке спілкування з ним).

Зважаючи на оригінальне значення дієслова в англійській мові, можна спостерігати розширення його значення у процесі асиміляції до французької мови, коли поняття перейшло від конкретнішого до більш загального.

Наприклад, лексема « *flipper* » також може слугувати прикладом розширення значення слова. У французьких словниках це дієслово як сленгізм визначається так:

« *Être déprimé ou angoissé* » [29] (бути пригніченим або відчувати тривогу).

« Être déprimé, être angoissé, avoir peur » [30] (бути пригніченим, відчувати тривогу або страх).

Цей сленгізм був запозичений у французьку мову від англійського ідіоматичного виразу « *flip (your lid)* », що вживається у випадку, коли комусь зносить голову від злості. Крім того, саме слово « *flip* » може вживатися як вигук, якщо людина чимось роздратована. Таким чином, можна спостерігати розширення значення, що відбулось під час асиміляції до системи французької мови.

« *OK, j'ai flippé mais c'est fou comme ça m'a fait du bien* » [32, saison 1, épisode 3]. (*ОК, я злякалась, але дивно, наскільки добре мені було*).

« *On va au cinéma. On va voir «Sheitan». À ce qu'il paraît, ça fait flipper. Mais je serai là* » [ibid., saison 2, épisode 5]. (*Ми підемо в кіно, на «Шейтана». Я чув, це страшний фільм. Але я буду з тобою*).

До того ж у французькій сленговій лексиці існує не лише дієслово, а й іменник, походження якого також визначається англійською ідіомою « *flip (your lid)* ». Таким чином, « *un flip* » має значення депресії й пригніченості.

« *Moi aussi. Je me suis séparé de ma future femme y a deux mois. Un gros coup de flip* » [ibid., saison 2, épisode 4]. (*У мене така сама ситуація. Я розійшовся зі своєю нареченою два місяці тому. Це такий стрес*).

Звуження значення є процесом зворотним від розширення, тобто відбувається перехід від вираження поняття роду до вираження поняття виду [24]. Такий спосіб є досить активним при адаптації запозиченої лексики у французький сленг. Наприклад, лексема « *un blackout* », запозичена з англійської мови, досі не зафіксована у французьких словниках у своєму арготичному значенні.

« – *Raconte... – Je peux pas. Blackout total* » [32, saison 1, épisode 1]. (– *Розкажуй... – Не можу. Зовсім нічого не пам'ятаю*).

Приклад, наведений вище, показує використання лексеми « *un blackout* » у значенні втрати пам'яті зазвичай як наслідок вживання алкоголю тощо. Однак, словники французької мови дають такі визначення:

« 1. Obscurcissement total utilisé comme mesure de défense antiaérienne. 2. Silence volontaire observé sur une information. 3. En astronautique, synonyme de extinction » [29] (1. Повне відключення електроенергії як захід протиповітряної оборони. 2. Замовчування певної інформації. 3. В космонавтиці – синонім вимирання).

« 1. Obscurité totale commandée par la défense passive. 2. Interruption des émissions électromagnétiques pour ne pas signaler sa position. 4. Au figuré – silence gardé (sur une nouvelle, une décision officielle) » [30] (1. Повна темрява, зумовлена пасивною обороною. 2. Припинення електромагнітних випромінювань, щоб не сигналізувати про свою позицію. 4. У переносному значенні – збереження мовчання (про новину, офіційне рішення)).

Майже всі наведені вище визначення є першопочатковими поняттями слова « *blackout* » в англійській мові:

« 1. A time when all lights must be hidden by law, or when there is no light or power because of an electricity failure. 2. The action taken to make certain that information about something is not reported to the public. 3. A short period when someone suddenly becomes unconscious » [27] (1. Час, коли за законом всі ліхтарі повинні бути сховані, або коли немає світла чи електроенергії через перебої в електропостачанні. 2. Дія, спрямована на те, щоб інформація про щось не стала надбанням громадськості. 3. Короткий період часу, коли хтось раптово втрачає свідомість).

Отже, найближчим оригінальним значенням французького сленгізму « *un blackout* » є англійське визначення короткотривалої втрати свідомості. Однак, у процесі асиміляції до французької мови це слово набуло ще одного значення за допомогою семантичного звуження.

Наступний приклад сленгу французької мови « *un mickey* » також є англіцизмом, який зазнав звуження свого першопочаткового значення.

« *Il a été un vrai mickey à la réunion en racontant des blagues pourries au lieu de s'occuper des trucs sérieux* » [32, saison 2, épisode 5]. (Під час зустрічі він

поводив себе як справжній **клоун**, розповідав тупі жарти замість того, щоб займатися серйозними речами).

В англійській мові *tickey* також є частиною сленгової лексики і походить від імені відомого усім персонажа мультфільмів. Ще на цьому етапі лексема зазнала метонімічних трансформацій і наразі має таке визначення:

« To laugh at someone and make them seem silly, in a funny or unkind way » [27] (сміятися над кимось і виставляти його дурним, смішним або недобррозичливим у смішному чи глузливому сенсі).

Словники французької мови ще не зафіксували такої лексичної одиниці, проте існують її синоніми такі як *bouffon* або *baltringue*.

До того ж як ще один приклад, можна навести французький сленгізм « *la tchatche* » запозичений з іспанської мови від дієслова « *chacharear* ». Як наслідок остаточної асиміляції у французькій мові з'явився вираз « *avoir la tchatche* », який описує дуже балакучу людину.

« *Disposition à s'exprimer facilement, à parler beaucoup* » [30] (готовність легко висловлюватись, багато говорити).

Під час адаптації до французької мови у цьому слові було змінено не лише його графічний вигляд, але і дещо трансформовано сенс, адже словник іспанської мови визначає дієслово « *chacharear* » як говорити, хоча це також є розмовним варіантом [28].

« *Tu vends des glaces à n'importe qui. Tu défonces tous les tafs que tu fais. T'as la tchatche, t'es lumineuse* » [32, saison 1, épisode 7]. (*Tu продаєш морозиво будь-кому. Ти надираєш дуни на будь-якій роботі. Ти балакуча та кмітлива*).

Наступним засобом семантичної трансформації лексеми є поліпшення її значення, тобто зміна емоційної конотації слова у позитивному напрямку. Наприклад, французький прикметник « *funky* », який також становить частину сленгової лексики, було запозичено з англійської мови.

« *Fashionable in an unusual and noticeable way* » [27] (модний в незвичний і помітний спосіб).

« Having a bad smell or appearance » [ibid.] (щось, що має неприємний запах або зовнішній вигляд).

З огляду на такі визначення, підсумовуємо, що лексема « *funky* » в англійській мові має подекуди навіть негативне значення. Однак, французька мова надала цьому прикметнику позитивного емоційного забарвлення (щасливий або веселий), таким чином поліпшуючи його значення.

« *La soirée d'hier était vraiment funky...* » [32, saison 2, épisode 6]. (*Вчора ввечері було реально весело...*).

Деградація значення є протилежним поняттям та полягає у наданні негативної конотації слову. Наприклад, французький сленгізм « *une fixette* » є запозиченням від англійського дієслова « *to fix* ». У словниках подається таке визначення:

« *Idée qui obsède* » [29] (ідея, яка не дає спокою).

« *Fixation sur un objet, une idée ; idée fixe* » [30] (фіксація на об'єкті, ідеї; зафіксована ідея).

Тоді як англійський словник визначає дієслово « *to fix* », як стан, коли людина не може щось забути або постійно про щось думає.

« *To continue to think about or remember something* » [27].

Беручи до уваги ці визначення, можна зробити висновок, що англійська семантика слова не передбачає жодного емоційного забарвлення, коли у французькій мові присутня негативна конотація.

« *Je t'ai fait peur avec ma fixette sur les poissons-clowns* » [32, saison 1, épisode 3]. (*Я тебе налякала своєю одержимістю рибами-клоунами*).

Також хорошим прикладом може стати іменник « *une flemme* » запозичений з італійської мови та використовується молоддю у значенні лінь: « *Grande paresse* » [30]. Однак у мові-донорі цей іменник має дещо інше значення, яке не несе негативного забарвлення і визначається так: « *Calma, tranquillità, lentezza* » [31], тобто як спокій, умиротворення, неквапливість.

« *Je pourrais le faire, mais en vrai, j'ai un peu la flemme* » [32, saison 2, épisode 5]. (*Я міг би це зробити, але чесно, мені трохи лінь*).

Таким чином, найактивнішими способами зміни поняття слова у випадку семантичної адаптації запозичень у французький сленг виявились розширення та звуження, а також деградація та поліпшення значення.

2.1.3 Морфологічна адаптація є однією з важливих стадій життєвого циклу запозиченої лексики. Цей процес полягає у пристосуванні слів з інших мов до морфологічних та орфографічних норм французької мови. Таке явище може охоплювати заміну закінчень, адаптацію до різних частин мови або присвоєння категорії роду іменникам-запозиченням. Водночас цей процес може призводити також до втрати оригінального значення слова та зміни його конотації в контексті нової мови.

Морфологічна адаптація допомагає іншомовній лексиці легше інтегруватись у французьку мову. Крім того, такий вид асиміляції сприяє кращому розумінню запозиченого слова та, як наслідок, ліпшому прийняттю цього елемента в мовному середовищі. Таким чином, морфологічний, а також семантичний критерії відіграють важливу роль у процесі пристосування іншомовною лексевою до правил відповідної мови [8].

Розуміння морфологічних адаптацій допомагає краще зрозуміти динаміку мовної еволюції та взаємодію між різними мовними системами.

2.1.4 Морфологічно асимільовані запозичення французького сленгу. Проведений аналіз запозиченого сленгу сучасної французької мови дає змогу виокремити кілька аспектів морфологічної асиміляції притаманні саме для розмовного пласта лексики розмовної мови.

По-перше, характерною виявилась заміна суфіксів мови-джерела на французький суфікс *-eur*. На прикладі англіцизмів цей процес відбувається так: англ. *winner* – фр. *winneur*, *winneuse*. В англійській мові іменник « *winner* » має таке значення:

« Someone who wins a game, competition, or election » [27] (той, хто перемагає у грі, змаганні або на виборах).

Попри такі морфологічні трансформації змін у семантиці слова при його інтеграції не відбулось:

« *À peine renrtée, la meuf, elle chope un job. Tellement **winneuse*** » [32, saison 2, épisode 1]. (Шойно повернулася, а вже влаштувалася на роботу. Ну просто переможниця).

Крім цього, було зафіксовано випадок використання суфікса *-ette* для пристосування лексеми до орфографічних норм французької мови, як у вже згаданому прикладі « *fixette* ». Проте, така суфіксація зустрічається набагато рідше, ніж у прикладі наведеному вище.

Отже, проаналізувавши ці два випадки, зрозуміло, що утворення жіночого роду від запозичених іменників в такому випадку відбувається за правилами французької мови. Проте така динаміка у заміні суфіксів не завжди спостерігається під час асиміляції запозичення до мови-реципієнта. Адже деякі іменники можуть залишити суфікс рідної мови або у французькій варіюється написання, тобто можливі обидва варіанти.

По-друге, було виявлено тенденцію до заміни дієслівних закінчень у запозиченій лексиці. Наприклад, раніше згадане англійське дієслово « *to flip* », яке у французьку адаптувалось за допомогою додавання закінчення першої групи дієслів *-er*, у словниках зафіксовано як « *flipper* ». Або ж англійське « *to ghost* » у французькій буде « *ghoster* ».

Таким чином, англійське « *to stalk* » у французьку мову асимілювалось як « *stalker* » та має значення переслідувати когось в інтернеті або таємно слідкувати за чиеюсь сторінкою у соціальних мережах.

« *Elle va peut-être arrêter de me **stalker** et de m'envoyer des photos de ses boobs à 5h du mat'* » [32, saison 1, épisode 3]. (Може вона перестане **сталкерити** мене і кидати фотки своїх цицьок о 5 ранку).

Також, наприклад, англійське « *to check* » інтегроване у французьку розмовну лексику як « *checker* » у значенні перевіряти інформацію.

« *J'ai **checké**, Jules est pas ta mère, tu peux y aller* » [ibid., saison 1, épisode 3]. (Я **чекнула**. Жюль не твоя мати, так що можеш йти).

Французький сленгізм « *speeder* » також був запозичений з англійської мови від дієслова « *to speed* », зберігши своє семантичне значення.

« *Mais **speed-toi**, parce que je suis à la bourre* » [ibid., saison 1, épisode 4]. (*Але давай **швидше**, бо в мене обмаль часу*).

Англійське « *to bitch* » адаптувалось до системи французької мови наступним чином « *bitcher* » та вживається у первинному значенні жалітися на щось. Так само як і дієслово « *to kiss* » у французький « *kisser* ».

« *On est en train de **bitcher** sur ce qui est censé être notre plus beau jour* » [ibid., saison 2, épisode 3]. (*Ми зараз **ниємо** через те, що має бути найкращим днем у нашому житті*).

« *Allez, je vous **kiss**, mes choux-bichets* » [ibid., saison 2, épisode 7]. (*Ну ж бо, **цьомаю** вас, мої дівчатка*).

Отже, можна зробити висновок, що відмінювання дієслів та подальші деривації для утворення похідних лексем відбуваються за законами французької мови.

До того ж слід зазначити, що іншомовна лексика, потрапляючи у французьку мову, часто зазнає змін у своїх граматичних категоріях і з часом отримує граматичні характеристики, які є типовими саме для французької. Яскравим прикладом можна вважати вже згадуваний іменник « *fixette* », що був запозичений від англійського дієслова « *to fix* », таким чином переходячи в іншу частину мови. Як зазначалось вище, він подолав деякі морфологічні зміни та, як наслідок отримав категорію роду.

Французьке дієслово « *bruncher* », наприклад, навпаки, має походження від англійського іменника « *brunch* », що в обох випадках означає пізній сніданок. Однак, набуваючи ознак іншої частини мови, під час асиміляції, лексема « *bruncher* » також зазнала і змін у своїй морфологічній будові, отримавши характерне французькій дієслівне закінчення *-er*.

« *Bien sûr. Et pourquoi pas faire une brocante aussi? Et **bruncher** avec tes potes qui ont des gosses* » [ibid., saison 1, épisode 2]. (*Звісно. А чому б тоді не поїхати на блошиний ринок? І не **поснідати** з друзями, у яких є діти*).

За допомогою вищенаведених прикладів можна спостерігати, що у процесі морфологічної адаптації інтегрованої лексеми до французького сленгу

характерними є випадки заміни або додавання дієслівних закінчень першої групи, додавання суфіксів і наступне утворення жіночого роду та перехід від однієї частини мови до іншої.

2.1.5 Запозичення французького сленгу, що зберегли своє початкове значення та форму. Проаналізувавши інші приклади серед запозиченої у французький сленг лексики можна виділити певні групи, що найчастіше під час своєї адаптації не зазнають ні семантичних, ні морфологічних змін.

У першу чергу слід згадати інтегровані іменники-сленгізми, що у мові-донорі також відзначаються під цією частиною мови. Наприклад, французька лексема « *un deal* », запозичена з англійської мови у значенні угоди.

« *Mon père était fan de musique, de théâtre et vu qu'il a jamais pu s'offrir des places, il a passé un deal avec le gardien* » [ibid., saison 1, épisode 2]. (Мій батько був фанатом музики й театру. Оскільки він ніколи не міг дозволити собі туди квитки, то **домовився** з наглядачем).

Очевидно, що навіть без трансформацій лексема добре адаптувалась до французької мови, утворивши сталий вираз « *passer un deal* ».

Також, прикладом можуть бути такі запозичені іменники, як « *une team* », « *des news* », « *show-off* ».

« *Tu vois, une vraie team, quoi* » [ibid., saison 1, épisode 5]. (Бачиш, як справжня команда).

« *Toujours pas de news?* » [ibid., saison 1, épisode 6]. (Як завжди, жодних новин?).

« – *D'ailleurs, il est hyper sympa, ce Jules, hein? – Show-off, tête de con, humour de merde* » [ibid., saison 1, épisode 6]. (– До того ж він дуже милий, цей Жюль, чи не так? – **Хвалько**, придурок, з гівняним гумором).

Також окремий випадок складають складні іменники такі як « *un vision board* », « *control freak* », « *happy face* », « *birthday girl* ».

« *Toi, t'as bon bar à choux et moi, regarde, j'ai mon **vision board*** » [ibid., saison 1, épisode 4]. (У тебе є смачний капустяний батончик, а у мене – моя **дошка бажань**).

« *Et Émilie, elle est assez **control freak**, c'est un peu agaçant* » [ibid., saison 1, épisode 4]. (І Емілі, вона **схиблена на контролі**, це трохи бісить).

« *Pas mal, mais plus pêchu. Hein? Philippe? **Happy face*** » [ibid., saison 1, épisode 5]. (Непогано, але більш жваво. Хей? Філіне? **Щасливе обличчя**).

« *Je pouvais pas rater ma **birthday girl!*** » [ibid., saison 1, épisode 5]. (Я просто не могла забути про свою **іменинницю!**).

До того ж було виявлено випадки, які заслуговують окремої уваги, наприклад, запозичені іменники-аббревіатури.

« *Oui, quoi? Tu vas faire quoi? Ne plus me parler? Tu te sentiras bien seule, je suis ta **BFF*** » [ibid., saison 1, épisode 1]. (То що? Що ти збираєшся робити? Перестанеш зі мною розмовляти? Тобі буде самотньо, я ж твоя **найкраща подруга**).

« *Puis, t'as vu ce que ta robe, elle fait à ta **BFF?*** » [ibid., saison 1, épisode 3]. (А ти бачила, що твоя сукня робить з моєю **найкращою подругою?**).

У процесі адаптації до французької мови також і прикметники рідко зазнають семантичних чи морфологічних змін. Наприклад, англіцизми « *best* » і « *touchy* », могли асимілюватись лише під фонетичну систему французької, однак змін в інших аспектах не відбулось.

« ***Best fréro** del mundo!* » [ibid., saison 1, épisode 2]. (**Найкращий брат у світі!**).

« – *T'es au courant pour le gymnase Perrin? – Vaguement, ouais. – Dans le genre **touchy**, c'est...* » [ibid., saison 1, épisode 2]. (– *Ти в курсі про спортзал Перрен? – Трохи, так. – Ця тема децю **делікатна**...*).

Крім того, до запозичень у французькому сленгу, що рідко зазнають семантичних або морфологічних асиміляцій, відноситься також лексика інтегрована з іспанської та італійської мови. Таким чином, лексема « *basta* » або

прощання « *ciao* », які мають італійське походження, залишили своє первинне значення та морфологічний склад.

« *J'ai payé que pour deux rendez –vous. Ça va la décoincer et **basta*** » [ibid., saison 1, épisode 2]. (*Я заплатила лише за дві зустрічі. Це допоможе їй відволіктися і **баста***).

« *Ben oui, les temps sont durs, ma poule. Bon, allez, **ciao!*** » [ibid., saison 1, épisode 6]. (*Так, часи важкі, крихітко. Ну, **бувай!***).

Сленгізм « *confiscado* », що було запозичено з іспанської мови, а також сполуки « *del mundo* » і « *guapa chica* » також не зазнали жодних змін.

« – ***Confiscado!*** – *Mais non, j'écrivais un truc!* » [ibid., saison 1, épisode 1]. (*– **Конфісковано!** – Ні, я писала одну штуку!*).

« *Best frerot **del mundo!*** » [ibid., saison 1, épisode 2]. (*Найкращий брат у **світі!***).

« *Enfin des news de la **guapa chica!*** » [ibid., saison 2, épisode 1]. (*Нарешті хоч якісь новини від цієї **гарної дівчини!***).

Отже, стає зрозуміло, що лексема, проходячи етапи адаптації до мови, не завжди має змінити своє значення, морфологічну будову, графічний вигляд тощо. При запозиченні у сленговий пласт лексики французької мови таких модифікацій не відбувається у випадках інтеграції прикметників, іменників (аббревіатури, складні іменники) та будь-яких запозичень з іспанської та італійської мов.

Висновки до розділу 2

Семантична та морфологічна адаптація є важливими етапами у процесі інтеграції лексичних одиниць до будь-якої мови. Підсумовуючи результати проведеного дослідження, можна зробити висновок, що більшість запозичень, які намагаються потрапити у розмовний пласт французької мови та пристосуватися до її норм, безумовно зазнають змін семантичного значення або морфологічного складу.

Серед видів семантичної асиміляції у випадку французького сленгу найрозповсюдженішими виявились розширення і звуження значення, поліпшення та деградація. Водночас у процесі морфологічної адаптації до розмовного пласта французької мови лексика зазвичай зазнає таких трансформацій як заміна або додавання до слів закінчення першої дієслівної групи. Крім того, досить поширеною виявилась заміна іменникових суфіксів на характерніші для французької мовної системи, що охоплює і утворення жіночого роду. Слід зауважити, що така асиміляція дає змогу функціонувати подальшим дериваціям вже за правилами мови. Перехід запозичень від однієї частини мови до іншої і присвоєння іменникам категорії роду також є поширеними морфологічними адаптаціями.

Однак, достатньо велика кількість запозичень, що збагачують французький сленг, взагалі не зазнає жодних змін у семантичному чи морфологічному аспектах. Серед них іменники запозичені від іменників, іменники-аббревіатури, складні іменники, прикметники та будь-які запозичення з італійської чи іспанської мов.

ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ

Запозичення завжди були одним з найефективніших способів збагачення словникового складу будь-якої мови. Оскільки часто виникають ситуації, коли мова за допомогою внутрішніх ресурсів не завжди здатна задовольнити потреби своїх носіїв, останнім доводиться звертатися і до такого варіанту розв'язання проблеми. Чинників, що спонукають до цього, може бути безліч, але зазвичай їх поділяють на внутрішньомовні та позамовні.

Загалом лексичний прошарок будь-якої мови є найбільш мінливим, тому легше та частіше зазнає змін. Сленг як унікальне мовне явище, через деякі свої характеристики та зовнішні причини такі як технічний прогрес, наприклад, піддається подібним змінам частіше. Слід зазначити, що подібне явище наразі знаходиться на новому етапі розвитку та вже не передбачає повної ізоляції своїх ресурсів, як це було ще кілька років тому. Конспіративну функцію сленгу вже дуже важко назвати актуальною, тому що його лексика активно розповсюджується далеко за межі відповідних соціальних груп та стає надбанням загалу, таким чином дещо розмиваючи межі словника будь-якої субкультури та звичайної молоді.

У такий спосіб, сленг чи звичайна літературна мова, інтегруючи лексичні одиниці до своїх норм, уповноважені дещо змінити їх вигляд, форму або звучання. Етапи, що проходить іншомовна лексика, адаптуючись до тієї чи іншої мови, визначають її місце в і так величезному словнику, адже за умов успішної асиміляції та, як наслідок, більшого розповсюдження, лексема також здатна збагатити внутрішні ресурси мови. Таким чином, трансформації характерні для процесу пристосування можуть торкнутися не лише графічного вигляду іншомовної лексеми, а і її фонетичних характеристик, семантичних аспектів та морфологічних складових.

Отже, за результатами дослідження запозичень французького сленгу, було виявлено, що семантичне значення іншомовної лексеми найчастіше змінюється шляхом розширення, звуження, деградації та поліпшення значення. Однак, варто

зазначити, що експресивна конотація, інтегрованої до розмовного реєстру, лексеми залишається або ж навпаки надається за її відсутності у мові-донорі.

Щодо морфологічних асиміляцій, французький сленг найчастіше використовує метод додавання або заміни дієслівного закінчення, впроваджуючи всі необхідні вторинні трансформації. До того ж ефективним виявився метод заміни суфіксів на характерніші для французької мови, що супроводжується також утворенням жіночого роду та подальшими дериваціями вже за нормами французької мови. Крім того, було помічено випадки переходу лексеми від однієї частини мови до іншої та присвоєння чоловічого чи жіночого роду.

Проте не вся лексика, що пристосовується до сленгу французької мови обов'язково зазнає змін. Саме тому спостерігаються випадки повного перенесення лексичної одиниці з усіма її аспектами. До таких належать первісні іменники, іменники-аббревіатури, складні іменники, прикметники та майже вся лексика інтегрована з італійської чи іспанської мов.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Архипенко, Л. М. (2005). *Іншомовні лексичні запозичення в українській мові: Етапи і ступені адаптації (на матеріалі англіцизмів у пресі кінця ХХ – початку ХХІ ст.)* (Дис. канд. філол. наук). Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна, Харків.
2. Бернецька, Г. (2020). Соціальні діалекти у сучасній французькій мові. *Вісник Львівського університету. Серія: Міжнародні відносини* 48, 231–241.
3. Білас, А. А., Тісевич, Х. І. (2018). Особливості запозичень у французькій мові. *Молодий вчений*, 10 (62), 181–184.
4. Бугера, О. А. (2011). Соціальні діалектизми: Історія розвитку та теоретичного опрацювання. *Філологічні студії*, 2 (6), 30–38.
5. Драбенко, А. Р. (2020). *Лексико-граматичні та функціональні особливості міжмовної інтерференції (на матеріалі турецьких запозичень в перській мові)*. (Маг. роб. з філології). Київський національний лінгвістичний університет, Київ.
6. Кобринець, О. С., Савицька, Л. В., Безугла, І. В. (2021). *Французькі запозичення в турецькій мові*. *Вісник Запорізького національного університету. Філологічні науки*, 1, 96–103.
7. Коробова, І. О. (2017). *Семантичне та словотвірне освоєння новітніх запозичень в українській мові*. (Дис. канд. філол. наук). Київський національний лінгвістичний університет, Запорізький національний університет, Київ–Запоріжжя.
8. Косович, О. В. (2021). Адаптація англійських запозичень у морфологічному аспекті в словнику сучасної французької мови. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*, 4 (1), 268–277.
9. Кочерган, М. П. (2001). *Вступ до мовознавства*. Київ: Видавничий центр "Академія".
10. Кравчук, О. І. (2021). *Сленгова лексика в мові французької та американської молоді*. Маріупольський молодіжний науковий форум: Традиційні й новітні

- аспекти дослідження і викладання іноземних мов і літератури. Маріуполь: Маріупольський державний університет.
11. Кривенко, Н. В., Лифар, А. С. (2016). *Типологічні особливості сленгу (загальний та спеціальний сленг)*. Матеріали регіональної науково-практичної конференції “Актуальні проблеми суспільно-політичного дискурсу в лінгвістиці”. Полтава: Полтавський інститут економіки і права.
 12. Кромбет, О. В. (2012). Види адаптації лексичних запозичень у романському мовознавстві. *Наукові записки Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Серія: Філологічні науки*, 104 (2), 18–22.
 13. Ляхно, А. О. (2021). *Функції молодіжного сленгу в текстах інтернет-простору: Прагматичний аспект*. (Маг. роб. з філології). Херсонський державний університет, Херсон.
 14. Мариненко, П. І. (2006). *Лексичні новотвори в сучасній іспанській мові: Структурний та семантичний аспекти*. (Дис. канд. філол. наук). Київський національний лінгвістичний університет, Київ.
 15. Попель, Н. А. (2023). *Запозичення в сучасній французькій мові*. 6th international scientific and practical conference “International scientific discussion: Problems, tasks and prospects”. Brighton, United Kingdom: InterConf.
 16. Попова, Н. О. (2004). *Структурно-семантичні особливості новітніх запозичень з англійської мови в українську (90-ті рр. ХХ ст. – поч. ХХІ ст.)*. (Дис. канд. філол. наук). Харківський державний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди, Харків.
 17. Рубан, В. О. (2012). *Англомовні запозичення у сучасному французькому медіа-дискурсі: Структурно-типологічний та функціонально-прагматичний аспекти*. (Дис. канд. філол. наук). Київський національний лінгвістичний університет, Київ.
 18. Рудакова, Т. М. (2009). *Функціонування соціально-економічної лексики англомовного походження в українських засобах масової інформації кінця ХХ*

- початку XXI ст. (Дис. канд. філол. наук). Слов'янський державний педагогічний університет, Слов'янськ.
19. Руденко, М. Ю. (2023). *Особливості сучасного молодіжного соціолекту*. X International Scientific and Practical Conference: The evolution of philosophy of science in recent decades. Copenhagen, Denmark: InterSci.
 20. Смирнова, Л. Д. (2009). До проблеми запозичених та іншомовних слів. *Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили. Філологія. Мовознавство.*, 119, 72–75.
 21. Смущинська, І. В. (2015). *Lexicologie française*. Київ: Вид-во. Дім Дмитра Бураго.
 22. Стишов, О. А. (2003). *Динамічні процеси в лексико-семантичній системі та в словотворі української мови кінця XX ст. (на матеріалі мови засобів масової інформації)*. (Дис. д-ра. філол. наук). Інститут мовознавства ім. О. О. Потебні, Київ.
 23. Ткаченко, О. Б. (2000). *Українська мова: Енциклопедія*. Київ: Вид-во. “Українська енциклопедія” ім. М. П. Бажана.
 24. Ткачик, О. В., Роговська, Н. В. (2017). Шляхи поповнення лексичного складу сучасної англійської мови. *Вісник Національного технічного університету України “Київський політехнічний інститут”*. Серія: Філологія. Педагогіка, 9, 36–39.
 25. Чорнобай, В. Г. (2014). Сленг: Історія виникнення, визначення поняття. *Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія “Філологічні науки”*, 206, 76–80.
 26. Benmostefa, H. (2019). Les différentes approches d'analyses de l'emprunt lexical. *Algerian Journal of Research and Studies*, 8 (1), 15–22.

СПИСОК ДОВІДКОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ

27. Cambridge Dictionary : Access <https://dictionary.cambridge.org/>
28. DLE : Access <https://dle.rae.es/>
29. Larousse : encyclopédie et dictionnaires gratuits en ligne. Accès <http://www.larousse.fr/>
30. LeRobert : encyclopédie et dictionnaires gratuits en ligne. Accès <https://www.lerobert.com/>
31. La Repubblica : Access <https://dizionari.repubblica.it/>

СПИСОК ДЖЕРЕЛ ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

32. Saglio, N., Teisseire, J., Lang, C., (2018 – 2019), “Plan coeur” : Accès <https://www.netflix.com/ua/title/80190086>